

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania K. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 25 sierpnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 czerwca 2021 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od K. M. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. kwotę 240 zł. (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 lutego 2019 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. stwierdził, że K. M. nie podlega, jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, ubezpieczeniom społecznym: obowiązkowo emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu od dnia 1 sierpnia 2015 r. do dnia 15 listopada 2017 r. oraz dobrowolnie chorobowemu począwszy od dnia 1 sierpnia 2015 r. do dnia 15 listopada 2017 r.

Na skutek odwołania K. M., Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 11 grudnia 2019 r., sygn. akt IV U [...], zmienił zaskarżoną decyzję stwierdzając, iż

wnioskodawczynie podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym od dnia 1 sierpnia 2015 r. do dnia 15 listopada 2017 r. oraz ustalił minimalną podstawę wymiaru składek na wyżej wymienione ubezpieczenia oraz obciążył organ rentowy kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez wnioskodawczynię. W ocenie Sądu Okręgowego w sprawie bezsporne było, iż wnioskodawczynie K. M., w okresie od 2015 r., prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie przetwarzania danych, zarządzania stronami internetowymi (hosting) i podobnej działalności oraz działalności związanej z oprogramowaniem, pozostałej finansowej działalności usługowej oraz działalności usługowej związanej z administracyjną obsługą biura. Siedziba działalności mieściła się w rodzinnym domu wnioskodawczynie, w pomieszczeniu bezpłatnie użyczonym. Wnioskodawczynie dokonała zgłoszenia do obowiązkowego ubezpieczenia społecznego, w tym do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego, poczynawszy od 1 sierpnia 2015 r. i zadeklarowała podstawę wymiaru składek na te ubezpieczenia w wysokości 9.897,50 zł. Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawczynie K. M. prowadziła faktycznie pozarolniczą działalność gospodarczą, a działalność ta nie była pozorowana. Posiadała ona stosowne wykształcenie, albowiem ukończyła studia wyższe o kierunku administracja. Wykonując zlecone prace nie musiała posiadać specjalistycznego sprzętu lub innych urządzeń. Rzeczywistą działalność prowadziła jednoosobowo, nie zatrudniając w spornym okresie innych osób. Sąd Okręgowy uznał także, że uzasadniona jest weryfikacja i korekta podstawy wymiaru składki, w celu zapewnienia wnioskodawczynie wysokości świadczeń realnie odpowiadających rzeczywistym dochodom, gdyż podstawa zadeklarowana przez wnioskodawczynię jest w sposób oczywisty rażąco wygórowana i całkowicie nieadekwatna do realnych możliwości osiągnięcia dochodów.

Na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. (apelację wniosła także wnioskodawczynie K. M., zaskarżając wyrok w części tj. w zakresie w jakim Sąd I instancji zmienił zadeklarowaną przez nią podstawę wymiaru składek do kwoty minimalnej podstawy wymiaru) Sąd Apelacyjny w [...] zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołanie oraz oddalił apelację wnioskodawczynie, a także zasądza od wnioskodawczynie K. M. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. kwotę 420 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa

procesowego za obie instancje. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 3 października 2019 r. wydany został z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c., na skutek wybiórczej i dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie uwzględniającej nadto podstawowych zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, a to w efekcie doprowadziło do wydania wyroku nie odpowiadającego prawu - co dodatkowo potwierdzone zostało wynikami uzupełnionego przez Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 382 k.p.c., postępowania dowodowego. Sąd Apelacyjny ustalił, że K. M. zgłosiła rozpoczęcie wykonywania działalności gospodarczej od dnia 8 czerwca 2015 r. w zakresie przetwarzania danych, zarządzania stronami internetowymi (hosting) i podobnej działalności oraz działalności związanej z oprogramowaniem, pozostałej finansowej działalności usługowej oraz działalności usługowej związanej z administracyjną obsługą biura, następnie zgłosiła zawieszenie działalności gospodarczej od dnia 16 listopada 2017 r., a z dniem 28 września 2018 r. zaprzestała jej wykonywania. Z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej wnioskodawczynie zgłosiła się do ubezpieczenia zdrowotnego w okresie od dnia 8 czerwca 2015 r. do dnia 31 lipca 2015 r., będąc jednocześnie od dnia 1 czerwca 2015 r. zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych, jako pracownik zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy przez M. M., z wynagrodzeniem w wysokości 1.750 zł tj. w wysokości odpowiadającej minimalnej kwocie wynagrodzenia z 2015 roku. Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika, iż od sierpnia 2015 r. wymiar czasu pracy wnioskodawczynie został zmniejszony do 7/8 etatu, a wynagrodzenie z kwoty 1.750 zł do kwoty 1.700 zł – co uprawniało K. M. do zgłoszenia się do ubezpieczeń społecznych, w tym do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego, jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą od dnia 1 sierpnia 2015 r., z zadeklarowaną podstawą wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w wysokości 9.897,50 zł. Począwszy od dnia 1 września 2015 r. do dnia 16 listopada 2017 r. K. M. nie deklarowała składek przebywając kolejno na świadczeniach z ubezpieczeń społecznych - zasiłku chorobowym, zasiłku macierzyńskim, zasiłku opiekuńczym oraz zasiłku chorobowym. Uzyskane w ten sposób świadczenia z ubezpieczenia społecznego wynosiły łącznie 126.970,93 zł. Sąd Apelacyjny stwierdził, że zebrany w sprawie

materiał dowodowy nie dawał podstaw do uznania, by podejmowane przez skarżącą od czerwca 2015 r. działania miały charakter działań zawodowych, by podejmowane były w sposób ciągły, zorganizowany i planowy, a racjonalność gospodarowania przejawiała się efektami ekonomicznymi. W ocenie Sądu Apelacyjnego, realizacja zaledwie trzech umów, których przedmiotem jest praca biurowa i to za wynagrodzeniem, które wyniosło łącznie 4.000 zł, nie stanowi o wykonywaniu działalności gospodarczej, w rozumieniu art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Taki rozmiar działań, jaki wystąpił w niniejszej sprawie, świadczy o tym, że miały one charakter doraźny, były podejmowane bez zorganizowania i odpowiedniego przygotowania i rozeznania, jakie rezultaty taka działalność przyniesie, czy jest na nią zapotrzebowanie w okolicach miejsca jej wykonywania, wreszcie czy działalność ta pozwoli wnioskodawczyni osiągnąć interesujący ją zarobek. Tym bardziej, iż rozmiar działań, jakie odwołująca się podjęła po zarejestrowaniu działalności, nie dawał podstaw do założenia, iż osiągnie ona przychód, uzasadniający wskazanie przez nią tak wysokiej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, jak zadeklarowała w sierpniu 2015 r. Co więcej, faktyczne przychody, jakie osiągnęła odwołująca w spornym okresie, wskazują na to, że nie było jej w rzeczywistości stać na opłacanie tak wysokich składek. Nadto, Sąd Apelacyjny, w oparciu o dopuszczone w charakterze dowodów, na podstawie art. 382 k.p.c., wyroki Sądu, które zapadły w sprawach III AUa [...] i III AUa [X.] uznał, że w obydwu sprawach występuje jako płatnik składek M. M. i realizowany jest tożsamy schemat działania stron stosunku pracy tj. obniżenie po pewnym czasie wymiaru czasu pracy i wynagrodzenia poniżej płacy minimalnej, co pozwalało pracownikowi prowadzącemu jednocześnie działalność gospodarczą, wejście w drugi tytuł ubezpieczenia, co przy wysokiej zadeklarowanej podstawie wymiaru składek i następczym wystąpieniu niezdolności do pracy, umożliwiało ubezpieczonemu długotrwałe pobieranie świadczeń z ubezpieczeń społecznych z tytułu działalności gospodarczej, przy jednoczesnym uprawnieniu do tożsamyh świadczeń z tytułu umowy o pracę. Jedną z tych spraw, a mianowicie o sygn. akt III AUa [...], dotyczy samej wnioskodawczyni – K. M., a przedmiotem odwołania jest decyzja organu rentowego z dnia 18 września 2017 r. stwierdzająca, że K. M., jako pracownik u płatnika składek M. M., nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom

społecznym. Postępowanie sądowe, wszczęte wskutek odwołań K. M. i M. M., zakończyło się ostatecznie oddaleniem tychże odwołań (wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] w dniu 9 lutego 2021 r., sygn. akt III AUa [...]). W ocenie Sądu Apelacyjnego, zgłoszenie wnioskodawczyni do ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, z maksymalnie wysoką podstawą wymiaru składek od dnia 1 sierpnia 2015 r., miało na celu wyłącznie uzyskanie prawa do wysokich świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

W skardze kasacyjnej z dnia 22 września 2021 r. pełnomocnik wnioskodawczyni, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 czerwca 2021r. w całości, zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.

- naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 6 pkt 1, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r., poprzez niewłaściwe zastosowanie i bezzasadne przyjęcie, że ubezpieczona K. M., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, nie podlegała ubezpieczeniom społecznym: obowiązkowo emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu od dnia 1 sierpnia 2015 r. do dnia 15 listopada 2017 r. oraz dobrowolnie chorobowemu począwszy od dnia 1 sierpnia 2015 r. do dnia 15 listopada 2017 r.,

- art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 4 oraz art. 14 ust. 1 i 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w związku z art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (obecnie art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców), przez ich błędną wykładnię, polegającą na nieuzasadnionym zawężeniu działań, które potraktować można jako prowadzenie działalności gospodarczej na gruncie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, skutkiem czego było błędne ustalenie, że ubezpieczona we wskazanym w decyzji ZUS okresie czasu nie prowadziła działalności gospodarczej,

- art. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że ubezpieczona K. M. naruszyła zasadę równego traktowania wszystkich ubezpieczonych, w tym zasadę solidaryzmu ubezpieczeń społecznych i przysługiwania proporcjonalnych świadczeń w zależności od wymaganego okresu oraz wysokości opłacanych składek na ubezpieczenia społeczne, podczas gdy wniosek tego rodzaju w okolicznościach rozpoznawanej

sprawy nie był uprawniony. Zdaniem pełnomocnika skarżącej, skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie do rozpoznania, ponieważ jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zaskarżone orzeczenie Sądu Apelacyjnego w sposób oczywisty narusza bowiem wskazane w treści niniejszej skargi kasacyjnej przepisy prawa materialnego (art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 6 pkt 1, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 4 art., oraz 14 ust. 1 a także art. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej - obecnie art. 3 ustawy Prawo przedsiębiorców). Bezspornym bowiem jego zdaniem było, iż wnioskodawczyni K. M., w okresie od 2015 roku, prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie przetwarzania danych, zarządzania stronami internetowymi (hosting) i podobnej działalności oraz działalności związanej z oprogramowaniem, pozostałej finansowej działalności usługowej oraz w głównej mierze działalności usługowej związanej z administracyjną obsługą biura. Nie sposób zatem przyjąć, że na gruncie obowiązującego obecnie w tym zakresie art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców oraz obowiązującego poprzednio art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, wnioskodawczyni K. M. miała faktycznie nie prowadzić pozarolniczej działalności gospodarczej. Działalność ta nie była zdaniem strony skarżącej pozorowana.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną, pełnomocnik organu rentowego wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w razie przyjęcia skargi o jej oddalenia. Wniósł także o zasądzenia na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Artykuł 398⁹ § 1 k.p.c. zawiera enumeratywny katalog przyczyn kasacyjnych, których wystąpienie warunkuje przyjęcie skargi do rozpoznania. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę w razie ziszczenia się co najmniej jednej z przesłanek w postaci: wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego, dostrzeżenia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących

rozbieżności w orzecznictwie sądów, wystąpienia prawdopodobieństwa ziszczenia się przyczyny nieważności postępowania, jak również w wypadku oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Skarżący wskazał, iż wniesiona przez niego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Dla przyjęcia skargi do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego. Przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. W tym przypadku przyczyna kasacyjna odnosi się do oczywistego naruszenia prawa, polegającego na niewątpliwej sprzeczności rozstrzygnięcia z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo na wydaniu go w wyniku oczywiście błędnej wykładni lub niewłaściwym stosowaniu prawa, w tym np. stosowaniu nieobowiązujących przepisów czy wydaniu orzeczenia nienadającego się do wykonania. Niezbędne jest wykazanie za pomocą prawnych i faktycznych przesłanek, że w zasadniczym postępowaniu kasacyjnym skarga zostanie rozstrzygnięta na korzyść skarżącego (zob. T. Ereciński, w: J. Gudowski, System PrProc, t. III, cz. 2, s. 984; T. Wiśniewski, w: H. Dolecki, T. Wiśniewski, Komentarz KPC, t. II, 2013, s. 248). Skarżący powinien, w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się oczywista zasadność skargi kasacyjnej oraz przedstawić związane z tym argumenty jurydyczne. Niezbędne jest wykazanie w sposób jednoznaczny, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Za oczywiste uznaje się to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań (zob. T. Zembruski, Skarga, s. 438 i n.; zob. T. Ereciński, w: T. Ereciński, Komentarz KPC, t. III, 2016, s. 276 i n.; postanowienie Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, Legalis nr 539756; postanowienie Sądu Najwyższego z

3 lutego 2010 r., III PK 304/09, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 179/12, Legalis nr 544715; postanowienie Sądu Najwyższego z 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, niepubl.). Ciężar wykazania, że skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania spoczywa na stronie skarżącej. W niniejszej sprawie skarżąca nie sprostала temu zadaniu, wbrew jej twierdzeniom skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona.

Należy zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574). Tymczasem sformułowane w skardze kasacyjnej zarzuty, w gruncie rzeczy, zmierzają do podważenia ustaleń faktycznych będących podstawą rozstrzygnięcia, zawartego w zaskarżonym wyroku. Zgodnie natomiast z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, co oznacza, że przy merytorycznym rozpoznaniu wniesionej skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy nie mógłby uwzględnić zarzutów dotyczących ustaleń faktycznych i nieprawidłowej oceny materiału dowodowego, a tym samym przy rozstrzyganiu zarzutów dotyczących naruszenia były faktycznymi (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Sąd Apelacyjny ustalił stan faktyczny na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Z przeprowadzonych dowodów wynika, że podejmowane przez skarżącą od czerwca 2015 roku działania nie miały charakteru działań zawodowych, nie były podejmowane w sposób ciągły, zorganizowany i planowy, a racjonalność gospodarowania nie przejawiała się efektami ekonomicznymi. Na okoliczność prowadzenia działalności gospodarczej wnioskodawczynie przedstawiła zaledwie trzy umowy na usługi biurowe, które zawarła w okresie od dnia 8 czerwca 2015 r. do dnia 31 sierpnia 2015 r. oraz 3 sztuki rachunków dokumentujących sprzedaż. Te trzy umowy zostały zawarte ze S. L. i Ł. S., którzy są współpracownikami M. M. (szwagra i pracodawcy wnioskodawczynie) oraz z R. R.. Osoby te zostały wskazane przez odwołującą się w postępowaniu także jako świadkowie, mający potwierdzić faktyczne wykonywanie działalności gospodarczej. Wskazani świadkowie złożyli

stosowne zeznania, podkreślenia jednak wymaga, że S. L. nigdy nie korzystał z usług innych osób oferujących podobny zakres usług jak firma K. M., z kolei R. R. korzystał z usług jedynie sporadycznie. Przedsiębiorcy ci samodzielnie wykonywali czynności, które na ich rzecz rzekomo wykonywała wnioskodawczyni. Z kolei Ł. S. znał się już wcześniej z K. M. i zatrudniał pracownika na stanowisku technika prac biurowych od dnia 3 grudnia 2014 r. do 25 maja 2018 r., a więc także w okresie, w jakim zatrudniona była K. M.. Poza tym wnioskodawczyni nie przedłożyła żadnych dowodów potwierdzających realizację czynności biurowych, archiwizacyjnych itp. na rzecz powyższych przedsiębiorców. Wobec braku inicjatywy dowodowej ze strony odwołującej nie zostały zatem przeprowadzone przez Sądy powszechne żadne inne dowody, uwiarygadniające zeznania tychże świadków. Nadto K. M. powołała w charakterze świadków swoją matkę – A. J. oraz szwagra, będącego zarazem pracodawcą – M. M.. Osoby te jednak, z racji bliskich więzi rodzinnych (A. J.), jak również udziału w mechanizmie zatrudniania osób na podstawie umów o pracę przy jednoczesnym prowadzeniu przez te osoby działalności gospodarczej, z zadeklarowaną wysoką składką na ubezpieczenia społeczne, a następnie korzystaniu długotrwale ze świadczeń z ubezpieczeń społecznych (M. M.), zainteresowani byli bezpośrednio w korzystnym dla K. M. rozstrzygnięciu. Ich zeznań nie można zatem uznać za obiektywne i bezstronne. Faktyczne przychody, jakie osiągnęła odwołująca w spornym okresie, wskazują jednoznacznie na to, że nie było jej w rzeczywistości stać na opłacanie zadeklarowanych przez siebie wysokich składek – K. M., znając planowaną datę porodu (od około 19 maja 2015 r. miała pewność że jest w ciąży, działalność gospodarczą zarejestrowała w dniu 8 czerwca 2015 r., a umowę o pracę zawarła w dniu 1 czerwca 2015 r.), była świadoma, że ciężar opłacania składki poniesie przez krótki czas, a później będzie mogła skorzystać z wysokich świadczeń w związku z macierzyństwem. Powyższe potwierdza, iż działalność gospodarcza wnioskodawczyni była pozorowana, a jedynym jej celem były uzyskanie prawa do wysokich, oczywiście zawyżonych świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., § 9

ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

[as]